

1. பணம் தந்த பரிசு

கண்ணனுடைய கண்கள் முடியவாறு இருந்தது, அவனது மனம், ஆனந்த நினைவுகளில் உல்லாச ஊஞ்சல் ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

அவன் அரைத் தாக்கத்தில் இருப்பது போல் அமர்ந்திருந்தான். அவனது நெற்றியில் சுருக்கம் விழுந்து விரிந்தது, எதையோ அவன் ஆழ்ந்து யோசிப்பதை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

“இன்று மாலை வரவேண்டியது தான். வீட்டிற்குப் போகவேண்டும். போனதும், அந்த முலைக்குள்ளே கையை விட்டு ‘அதை’ எடுத்துக்கொண்டு அப்படியே புறப்பட்டு...”

அணைகடந்து ஓடுகின்ற புதுவெள்ளம் போல, அவனது ஆசை பாடிக் கொண்டிருந்தது. கற்பனை அதற்கு இதமாக தாளம் போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வகுப்பில் உட்கார்ந்திருக்கிறோமே. ஆசிரியர் அருமையாகப் பாடம் சொல்லித் தந்து கொண்டிருக்கிறாரே என்ற எண்ணம் அவனுக்கு எழவில்லை.

‘ஏழு மணியாகிவிட்டது எழுந்திரு மணி!’ என்று எழுப்ப
நினைப்பது போல சுவர்க் கடிகாரம் ஏழு சத்தம் போட்டு ஓய்ந்தது. அது
அவனது காதில் விழுந்தாலும் கருத்தில் பதியவில்லை.

‘அம்மா! நேரமாகிவிட்டது. எனக்கு சாப்பாடு வேண்டாம். காபி மட்டும் போதும்’ என்று கத்தினான் மணி.

பிடிக்கப்பட்டும் ஆட்டத்தை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டார்கள்.
இப்பொழுது சிங்காரம் மட்டுமே தனியாக நிற்கிறான்.

ஆட்டத்தின் உச்சக்கட்டம் இது, 'சிங்காரம் ஆட்டத்தைவிட்டு வெளியேற்றப்பட்டால், அவனும் அவனது குழுவினரும் தோற்று விடுவார்கள்'. அப்புறம் குதிரை தூக்க வேண்டுமே!

சிங்காரம் இப்பொழுது அடுத்த குழுவை நோக்கிப் பாடிப்போக வேண்டும். யாரையாவது தொட்டுவிட்டு வந்தால் தான் ஆட்டம் தொடரும். பிடிபட்டால் தோல்விதான்.

சந்திரனையல்லவா சிங்காரம் குதிரை ஏற்ற வேண்டும்? இதை நினைக்கவே அவமானமாக இருந்தது.

ஆகவே, சிங்காரம் ஆவேசத்துடன் பாடிப் போனான். சந்திரனிடம் நன்றாக சிக்கிக் கொண்டான். நான்கு பேர்கள் நன்றாக இவனைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். ஒருவித வெறியுடன் எல்லோரையும் இழுத்துக்கொண்டு நடுக்கோட்டை நோக்கி வரும் பொழுது, முச்சு நின்று போய், பாடுவதை விட்டு விட்டான். மற்றவர்கள் பிடியை விட்டார்கள். உடனே எழுந்தான் சிங்காரம்.

“நான் கோட்டைத் தொட்டு விட்டேன். நீங்கள் எல்லோரும்

அப்படியென்றால்...

அநாதை...

அநாதையா? வருத்தத்துடன் அந்த பெண் கேட்டாள்.

சிங்காரத்தின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருகியது. மேலும் கேள்விகள் கேட்கவோ, விசாரிக்கவோ அவள் விரும்பவில்லை.

‘படிக்க ஆசையிருக்கிறதா? அல்லது வேலை செய்கிறாயா?’ என்று அந்த மாது மிகவும் அன்புடன் கேட்டாள்.

ஒரு வேளை சாப்பாட்டுக்கு நாள் முழுதும் உழைத்தாலும், முடிய வில்லையே நான் படிக்க ஆசைப்பட்டாலும் எப்படி முடியும்.

உல்லாசமாக வாழ்ந்த தன் கிராமத்து வாழ்க்கையையும், செல்ல மாகத்தன் பெற்றோர்களுடன் வாழ்ந்த நாட்களையும் நினைத்த பொழுது சிங்காரத்தின் கண்கள் கண்ணீரைச் சிந்தின.

‘அழாதே தம்பி! எனக்கு வேண்டியவர்கள் ஒரு ‘விடுதி’ வைத்திருக்கிறார்கள். அங்கேயே தங்கிக் கொண்டு, அருகில் உள்ள பள்ளிக் கூடத்தில் படிக்கலாம், ஒரு நல்ல வேலை கிடைக்கும் வரை